Οι γυναίκες δεν κλαίνε: Μια αληθινή ιστορία από τις εκδόσεις Ψυχογιός

Δήμητρα Τουρλίδα

Η συγγραφέας Μαρία Παναγοπούλου στο βιβλίο της «Οι γυναίκες δεν κλαίνε» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός, υιοθετεί μια ρεαλιστική και άμεση προσέγγιση στην εξιστόρηση αυτής της ιστορίας, αποφεύγοντας επιδέξια το χειριστικό μελόδραμα και προκαλώντας παράλληλα γνήσια συναισθήματα μέσα από τη δύναμη της αλήθειας που αποτυπώνεται στις σελίδες. Ορισμένες φορές, η αφήγηση γίνεται έντονη και ασφυκτική, προκαλώντας δυσφορία που μοιάζει με το να μας στερεί κάποιος τον αέρα. Νιώθουμε την απειλητική παρουσία του διώκτη της Μπιάνκα, βυθίζοντας τους εαυτούς μας ακόμα περισσότερο στην ιστορία. Μας επιτρέπει να αντιληφθούμε την τρομακτική πραγματικότητα που περιγράφει, τονίζοντας ότι δεν πρόκειται απλώς για ένα φανταστικό σενάριο, αλλά για έναν πολύ πραγματικό φόβο και τρόμο που βιώνουν αμέτρητες γυναίκες που πέφτουν θύματα τέτοιων καταστάσεων, πολλές από τις οποίες παραγκωνίζονται άδικα.

Λίγα λόγια για το βιβλίο «Οι γυναίκες δεν κλαίνε:

Η ιστορία μας περιστρέφεται γύρω από την Μπιάνκα, μια δυναμική γυναίκα στα τριάντα της με μια φαινομενικά τέλεια ζωή. Ευδοκιμεί στην καριέρα της σε μια διακεκριμένη διαφημιστική εταιρεία, απολαμβάνει επαγγελματική αναγνώριση και πιστεύει ότι έχει βρει τον ιδανικό σύντροφο, τον Άρη. Η ζωή της είναι αρμονική και ικανοποιημένη μέχρι πριν από δύο εβδομάδες, όταν ένα άγνωστο άτομο αρχίζει να παρακολουθεί στενά κάθε της κίνηση. Αυτός ο άγνωστος αποκτά εμμονή με την Μπιάνκα και την κυνηγάει αδιάκοπα, συμμετέχοντας σε διαδικτυακές παρενοχλήσεις, τηλεφωνήματα, προσωπικές συναντήσεις, στέλνοντας δώρα και αφήνοντας σημειώματα. Η ανησυχητική παρουσία αυτού του διώκτη διαταράσσει την ηρεμία της Μπιάνκα και εγείρει ερωτήματα σχετικά με την ασφάλειά της, την εμπιστοσύνη στους άλλους και την ικανότητά της να συνεχίσει τη ζωή της. Καθώς η κοινωνία είναι έτοιμη να της φορτώσει αδικαιολόγητες ευθύνες, η Μπιάνκα παλεύει με τη συνεχή παρουσία του βασανιστή της.

Στο τελευταίο της μυθιστόρημα «Οι γυναίκες δεν κλαίνε», η Μαρία Παναγοπούλου εμβαθύνει σε μια αληθινή ιστορία, προσεγγίζοντάς την με απόλυτη ειλικρίνεια και σεβασμό προς τη γυναίκα που επέλεξε να μοιραστεί την εμπειρία της. Η συγγραφέας αναγνωρίζει τις βαθιές πληγές και τις τραυματικές εμπειρίες που κουβαλούν τα θύματα κακοποίησης, ακόμη κι αν δεν μπορούμε να κατανοήσουμε πλήρως την έκτασή τους. Η κοινοποίηση τέτοιων εμπειριών είναι ένα δύσκολο εγχείρημα, και η κατανόηση και η συμπάθεια γι’ αυτές απαιτεί μεγάλη ευαισθησία. Η παρουσίαση αυτής της αφήγησης στον κόσμο απαιτεί μια προοπτική που να προσφέρει σαφήνεια.

Μερικά χαρακτηριστικά του βιβλίου «Οι γυναίκες δεν κλαίνε»

Η χρήση της πρωτοπρόσωπης αφήγησης στο βιβλίο «Οι γυναίκες δεν κλαίνε» ενισχύει τον προσωπικό χαρακτήρα της ιστορίας. Μοιάζει με εξομολόγηση της πρωταγωνίστριάς μας, με μια απελπισμένη προσπάθεια να κρατήσει τη λογική της, να ανασυντάξει τον εαυτό της και να διεκδικήσει ξανά τη ζωή της. Αυτή η ωμή, ειλικρινής και σκοτεινή ιστορία εντείνει το σασπένς, αιχμαλωτίζοντάς μας καθώς εξελίσσεται. Προκαλεί επίσης στοχασμό και ενδοσκόπηση, ενθαρρύνοντάς μας να αναρωτηθούμε για τη μεταχείριση των γυναικών σε μια κοινωνία που ισχυρίζεται ότι είναι προοδευτική, αλλά παραμένει θεμελιωδώς πατριαρχική και συντηρητική. Ρίχνει φως στο διάχυτο αίσθημα ενοχής που επιβάλλεται στα θύματα αντί να παρέχει στήριξη και ανακούφιση. Αυτή η συνειδητοποίηση υπογραμμίζει την ανάγκη για αλλαγή, αμφισβητώντας τον τρόπο με τον οποίο η κοινωνία αντιλαμβάνεται και αντιμετωπίζει τα εν λόγω θύματα, προτρέποντάς μας να καλλιεργήσουμε την ενσυναίσθηση και να εγκαταλείψουμε τη συχνά καταπιεστική ανωτερότητά μας.

Από το εξώφυλλο του βιβλίου «Οι γυναίκες δεν κλαίνε»

Είμαι η Μπιάνκα. Ετών τριάντα. Διαφημίστρια. Μέχρι πριν από δύο εβδομάδες, η ζωή μου πήγαινε από το καλό στο καλύτερο. Δεκατέσσερις ημέρες χρειάστηκαν για να ανατραπούν όλα. Σε κάθε ανάσα μου, έχω πλέον την αίσθηση πως κάποιος με παρακολουθεί. Έπαψα να ενεργοποιώ το τηλέφωνό μου. Έπαψα να μπαίνω στο Διαδίκτυο. Έπαψα να βγαίνω από το σπίτι μου. Δε με έχει αγγίξει. Κι όμως, έχω κακοποιηθεί βάναυσα. Δεν έχει διεισδύσει στο σώμα μου. Κι όμως, έχω βιαστεί άγρια. Το πήρα πια το μάθημά μου: ζω σε μια κοινωνία όπου η γυναίκα είναι πάντα συνυπεύθυνη. Ό,τι κι αν της συμβαίνει, φταίει και αυτή. Ενίοτε, φταίει μόνο αυτή. Όπως κάθε εγκληματική πράξη, έτσι κι αυτή, της οποίας είμαι θύμα, έχει έναν επιστημονικό ορισμό. Την αποκαλούν stalking και την περιγράφουν ως «έμμονη παρενοχλητική παρακολούθηση, που προκαλεί στρες ή φόβο». Αδημονώ για την ημέρα που θα λήξει το μαρτύριό μου. Όποιο κι αν είναι το φινάλε του… Μια αληθινή ιστορία stalking και πολύτιμες συμβουλές για να ξεχωρίσετε τον stalker από τον θαυμαστή/ακόλουθο, να τον αντιμετωπίσετε αποτελεσματικά και να αξιοποιήσετε τη νομοθεσία για να προστατευτείτε.¨